

PIRAPITINGA

Editor: Loredana Tîrzioru
Redactor: Rodica Sokola
Coperta colecției: Tudor Neacșu
Foto copertă: Pixabay / pexels.com
Tehnoredactare: Alina Guțuleac

Editura BrumaR
300050 Timișoara,
str. A. Popovici 6
tel.: 00744 787 959
e-mail: office@brumar.ro
www.brumar.ro

Copyright © 2018 | Adi G. Secară

Copyright © 2018 | Editura Brumar, pentru prezenta ediție. Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate. Reproducerea integrală sau parțială, pe orice suport, fără acordul scris al editurii, este interzisă.

ISBN 978-606-726-156-1

Descrierea CIP poate fi consultată la
Biblioteca Națională a României

PIRAPITINGA

Hector la vernisaje

~ THRILLER ESTETIC ~

ADI G. SECARĂ

B R U M A R
Timișoara, MMXVIII

IV ROMANE

MICLESCU | NEACȘU | SECARĂ | VELEA

Proiectul literar *IV Romane* s-a născut în septembrie 2015 în Librăria Humanitas din Galați din inițiativa a patru scriitori aflați la momentul scrierii primelor romane: Octavian Miculescu, Tudor Neacșu, Adi Secară și Andrei Velea. Pe durata unui an, autorii au dezvăluit din intimitatea creației și au prezentat publicului fragmente din cărți în timp ce le scriau. Întâlnirile lunare au fost moderate cu multă erudiție, simț critic și umor, de traducătorul, eseistul și publicistul Doru Căstăian. Feedbackul audienței se regăsește în forma finală a romanelor! Iată, cele patru romane văd lumina tiparului în 2018 prin bunăvoința editurii Brumar, într-un fel de punte culturală imaginară care unește vestul cu estul României, cetatea Timișoarei cu portul Galați.

facebook.com/patruromane

Adi-George Secară (născut la Galați, 26 aprilie 1972) a debutat cu poezie în *Dacia literară*, Iași, 1998 și cu proză satirică în *Viața liberă* și la *Radio Alfa*, Galați, la începutul anilor '90. Cunoscut și în calitate de critic de întâmpinare, are rubrici în diverse publicații, print și online, printre care *Bookhub.ro*, *Argo* și blogul personal *adisecara.blogspot.com*. Membru al Uniunii Scriitorilor din anul 2010, al Cenaclului *Noduri & Semne* și al Salonului literar *Axis Libri*. După 10 cărți de poezie, cea mai nouă fiind o traducere în limba turcă, a venit momentul debutului în proză, cu un roman experiment, pe care doar din marea dragoste pentru roman nu-l consideră anti-roman. În afara publicațiilor gălățene sau tecucene, a mai publicat, mai mult sau mai puțin, în *Mozaicul* (Craiova), *Convorbiri literare*, *Contemporanul*, *Viața Românească*, *Literatura și Arta – Chișinău*, *Dacia literară*, *Cronica*, *Hyperion*, *Cafeneaua literară*, *Litera 13*, *Lumina*, *Bucovina literară*, *Plumb*, pe *Liternet*, *AgențiadeCarte.ro*, *bookaholic.ro* ș.a.

Motto:

*Hector called to all the people,
„Come and share my treasure trunk!”
And all the silly sightless people
Came and looked... and called it junk.*

*Shel Silverstein,
Where the sidewalk ends*

*„Nu mai sunt artist. Jur să mă abțin
de la a crea o « operă », pentru că privesc
momentul ca fiind mai important decât
întregul. Țelul meu suprem este să storc
adevărul din personajele mele și din decoruri.
Jur să fac acest lucru prin toate mijloacele
disponibile și cu prețul oricărui gust și al
oricărei considerații estetice. Astfel fac eu
JURĂMÂNTUL DE CASTITATE.”*

*Lars von Trier & Thomas Vinterberg,
Dogme 95*

Vag avertisment

Poate că multe dintre cuvintele care vor urma privirea voastră, în continuarea unor povești atât de greu de renăscut, – cum să renaști când încă nu ai fost cu adevărat născut, spus, trăit? – toate cele care se vor descuvânta în continuare, post-textul de mai jos, toate nu sunt decât un fals mic ghid despre cum se va iubi, măcar parțial, în viitor, un ghid pentru cei care nu vor mai fi, dar și pentru cei care n-au fost niciodată, dar sunt printre noi.

Evident, orice asemănare cu fapte, întâmplări din viața reală și din cea virtuală, este absolut întâmplătoare. Personajele sunt imaginare, scriitorul este imaginar, pentru unii chiar la propriu, mai ales pentru personajul care pare principal. Și, dându-se replica, nu numai unui Damien Hirst, ci și lui Lars von Trier, *Momentul* este la fel de important ca și *Întregul*, poate că și virtualul este la fel de important ca și realul...

Iubirea este imaginară. Iubirea este virtuală. Iubirea este eternă.

Iubirea caută perfecțiunea în haos.

Haosul dorințelor.

Ceea ce urmează este despre pierderea înțelegerii conceptului de dorință, dorință mimetică sau nu, despre criza dorințelor, despre sminteala dorințelor, rătăcirea lor între lumea iluzorie, atât de puțin consistentă a visărilor, și lumea cuvintelor, a culorilor, a semnelor de tot felul...

Este un pios omagiu adus tuturor imaginilor, idolilor, decorurilor, dacă vreți, dar și cuvintelor, cu sau fără diacritice (sunt destul de multe pagini în interior în care nu am mai respectat, cu voia dumneavoastră, regula sfântă a diacriticelor!), care nu pot fi mai mult decât ceea ce sunt, dar, mai ales, ceea ce nu sunt.

Prolog cu Brexit

Motto:

Mai strâmtă-i ființa decât închipuirea...

Rumi

24 iunie 2016, căldură năucitoare asupra Galațiului, orașul tău, Algerul tău, Stalingradul, Ilionul istoriei și ființei tale.

Ești la intrarea într-un supermarket, în holul mare, de unde încep scările rulante, ușile se tot deschid și se tot închid, intră oameni, intră clienți, ies, intră, cerul chiar e coborât printre voi, oamenii, e vâscos, aproape fierbinte, ca-n „Pacientul englez”, ori „Amantul”, filme, tu parcă trăiești și în filmele pe care le vezi, ești lângă liftul care te tot adusese sus de vreo zece minute, prins între mașinuțele cu tot felul de maimuțoi, unde sunt puși să se distreze copiii mici, mecanismele zdruncinându-i în fel și chip, și un zid la fel de obsedant ca toate zidurile, de la o mașinuță se aude, obsedant, la intervale de zece-cincisprezece secunde, „Introduceți încă o bancnotă!”, „Introduceți încă o bancnotă!”, „Introduceți încă o bancnotă!”, e stricată ca mintea unui om care se pierde între „ești” și „erai”, dacă n-ar fi fost atât de cald, poate ai fi fost ispitit să plănuiești o scriere oarecare, nu despre „Brexit”, toată dimineața huseră toți și toate despre hotărârile a jumătate și ceva de britanici de a părăsi ceva abstract, nici despre altă hotărâre de a ta, de a nu mai scrie, scrierea te împrăștiase mereu, te împărțea în mai mulți subiecți care, apoi, cu greu, se

împăcau, se suportau, tolerau, dar, mai ales, scrierea, ființa scrierii tale era memoria iubirilor tale vrute și nevrute, ființa ca argintul viu al iubirilor care parazitau ființa ta în sine, ființa ta blocată în arșița zilei ca un gândăcel în fiertura dorinței de a fi, de a deveni, de a fi mai mulți, mai mult, „Introduceți încă o bancnotă!”, „Introduceți încă o bancnotă!”, nu înțelegeai de ce nu plecai odată de acolo, cu cele două sarsanale, da, culmea, niciuna dintre firmele de taxiuri nu avea mașini la dispoziție, da, răspunsurile cu vocile plictisite, toropite, ale dispecerilor te aruncaseră într-o mică, dar semnificativă criză, „Introduceți încă o bancnotă!”, ar fi trebuit să te hidratezi, anunțaseră, totuși, furtuni cu descărcări electrice, da, spre nord și sud, încotro puteai să privești de unde erai blocat, chiar se îngrămădeau nori, ușile se deschideau, se închideau, oamenii zumzăiau ca albinele, se simțea ceva în atmosferă, nu numai acel metalic „Introduceți încă o bancnotă!”, iarăși aveai sentimentul că nu înțelegi viața, că totul poate fi absurd, că nu ai cum să-ți protejezi cu adevărat copiii, femeia, oamenii dragi, apropiații, erai din nou conștient că un sfârșit oarecare poate veni oricând, bestia revenea întru tine cu primul scâncet al durerii, puiul ei cel mai îndrăgit, da, îți era rău, ți-ai sprijinit spatele de zidul parcă o idee mai rece decât aerul, ai observat că, sic, una dintre mașinuțele care se legănau, chiar una de lângă cea defectă, care tot cerea o bancnotă, era un taxi condus de un ursuleț cu o figură tâmpă, zâmbind, ți-a deschis portiera, da, orice iubire este un zâmbet misterios al neantului, nu, nu te-ai îndrăgostit de ursulețul acela tembel care se prefăcea că este șofer de taxi, doar îți era din nou rău de femeia aceea de care nu trebuia să te îndrăgostești în urmă cu aproape, iată, deja trei ani și ceva, femeia aceea care părea să fi murit în chinuri, poate înecată, căreia nu ai mai apucat să-i mai spui ceva, un regret, ceva, ursulețul ți-a luat sacoșele ecologice și le-a aruncat în portbagaj, tu erai deja întins,

relaxat, pe canapeaua din spate, de oglinda din dreapta șoferului atârna un ecuson pe care scria David Lynch, ai zâmbit, ar fi fost prea tare, afară chiar se întuneca, se auzeau tunete, iar ploaie, așa este omul mereu nemulțumit, ba e cald, ba prea multă ploaie, fulgere aduceau clipe de lumini de dincolo, mașinuța gonea pe o autostradă care sigur nu era românească, în spatele tău un leu de jucărie își legăna capul, ochii îi erau roșii, străbăteți prin mijlocul unui lan de porumb verde unde câteva zeci de oameni ridicau sperietori, tu nu erai omul de tinichea, sau cine mai știe, femeia de care te îndrăgostiseși fără voie nu era Dorothy, dar tornada care v-a luat pe sus era cât se poate de reală...

Ca și luna care a apărut, timp de câteva secunde, printre nori, fără a simboliza nimic.